

Sygn. akt V KK 110/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M. C.**

skazanego z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 marca 2022 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w W. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt II K (...), uznał M. C. za winnego tego, że w dniu 24 września 2021 r. w W. na ul. P. kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), przez co nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w O. w dniu 3 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...),

zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w W. w dniu 19 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...), zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku, tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k., przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., skazał go na karę grzywny w wysokości 45 stawek dziennych, określając wartość jednej stawki na kwotę 20 zł oraz orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 3 lata.

Powyższy wyrok, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 15 grudnia 2021 r.

W dniu 8 marca 2022 r. kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść M. C.. Zarzucił rażące oraz mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 37a § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu wyrokiem nakazowym, za przypisane mu przestępstwo z art. 244 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. kary grzywny w wysokości 45 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, podczas gdy, stosownie do brzmienia art. 37a § 1 k.k., wymierzona kara grzywny nie mogła być niższa niż 100 stawek dziennych, to jest wymierzenie jej poniżej dolnego progu przewidzianego w naruszonym przepisie ustawy karnej.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w powyższym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uzasadnia jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym zarówno w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, jak również w czasie orzekania, jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec między innymi grzywnę nie

niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

Sąd Rejonowy w W. uznając, że jest możliwe orzeczenie wobec M. C. za przypisany mu występki z art. 244 k.k. kary grzywny na podstawie art. 37a § 1 k.k., powinien był orzec tę karę w wysokości co najmniej 100 stawek dziennych, nie przekraczając jednocześnie granicy tej kary, określonej w art. 33 § 1 i 3 k.k. – a przy tym orzec również środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

Tymczasem zaskarżonym wyrokiem nakazowym oskarżonemu, oprócz środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, wymierzono karę grzywny w wysokości 45 stawek dziennych, a więc poniżej dolnego progu przewidzianego w przepisie art. 37a § 1 k.k.

Bez wątpienia więc wyrok w zaskarżonej części dotknięty jest wskazanym w zarzucie kasacji uchybieniem, stanowiącym rażące naruszenie przepisu prawa materialnego, które miało istotny wpływ na jego treść.

W związku z tym konieczne było uchylenie tego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd ten, mając na uwadze treść art. 37a § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzy oskarżonemu karę grzywny w granicach określonych tymi przepisami.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.